

Prædiken til 5. søndag efter Trinitatis

Lukas 5, 1-11

Man skal ikke lave om på kirkens ritualer eller lave om på de ord, vi holder allermost af i kirken, f.eks. Velsignelsen: Herren velsigne dig og bevare dig! Og alligevel vil jeg gerne fortælle, hvad Knud Hansen, den gamle navnkundige forstander på Askov Højskole, engang foreslog, nemlig at ordene burde lyde: Herren velsigne dig og chokere dig! Det var ikke, fordi det skulle efterlignes eller bruges i kirken. Men Knud Hansen ville på den måde understrege, at Gud - netop fordi Han er den almægtige Gud, både kan velsigne og chokere. Og i dag, da vi har hørt beretningen om Peters fiskefangst, passer den udgave af Velsignelsen godt. Den kommer til at gennemlyse, hvad Jesus gjorde ved Peter. Jesus chokerede ham, men Han velsignede ham også.

Den historie, som evangeliet til i dag fortæller, spidser til, da Jesus befalede Peter at lægge sin båd ud på dybet og kaste nettet ud til en fangst. Og Peter fangede flere fisk end nogensinde før. Men pas på! Blot et øjeblik er vi på nippet til at mene, at dette under for Peter måtte have været som at vinde den store gevinst. For hvad mere kunne en fisker ønske sig! Men nej! Peter blev ikke glad.

Tværtimod: Han tabte modet helt. Han spillede ikke lotteri. Hans ære var det at være fisker. Hans livsindhold var alene det, som han kunne og var bedst til - det at vide, hvor og hvornår det var tid til at fiske, og hvornår det ikke nyttede noget. Den foregående nat var alt gået ham imod, og den morgen vidste han med garanti, at alt fiskeri var umuligt. Og så kom denne Jesus og befalede ham at kaste garnene ud igen!

Det blev Peter for meget. Han blev trodsig. Han vidste nok, hvem der var fagmanden. 'På dit ord vil jeg gøre det', sagde han til Jesus. Det lyder så fromt, men er det ikke. For egentlig mente han: 'På dit ansvar'. For når den uundgåelige fiasko indtraf - så ville Jesus blive afsløret. Mente Peter.

Det gik anderledes. Aldrig blev der fanget så mange fisk på Genesaret Sø. Men Peter sank sammen. Han mistede jo alt, hvad han havde. Sin ære. Sin identitet. Han blev ramt på sin profession - på sit ømmeste punkt, og det var det værste, der kunne ske. Jovist blev han chokeret! For i ét enkelt øjeblik havde han - det så han nu - prøvet at hævde sig selv over for den almægtige Gud og tabt alt, hvad

han havde. ”Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!” sagde han til Jesus. For en synder, det er den, der tror mere på sig selv end på Gud.

Men Jesus rejste ham op: ”Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker”. Sådan forvandlede Peters tro på sig selv til en ubetinget tillid til den Herre, der nu havde taget magten over ham. Nu kunne Peter hjælpe alle andre, der havde mistet troen på sig selv, for det er netop for dem, evangeliet skal forkyndes.

Kom ikke og sig, at det ikke angår os! For ligesom Peter har vi såkaldt moderne mennesker også et ømt punkt. Og ligesom Peter opdager vi det først, når tæppet bliver trukket væk under os, så vi ser, hvem og hvad vi er. Mere end andre har vi brug for at høre og forstå de ord: Herren velsigne dig og chokere dig! Også vi er bange for at blive ramt på professionen, ikke som håndværkere, men som de moderne livskunstnere, vi helst vil ligne, med den trang til det perfekte liv, der er tidens tema. Dét liv forsikrer vi på alle måder, og emsige forretningsfolk bilder os ind, det kan lade sig gøre. Men her skal man som bekendt huske på, hvad der står med småt nederst på policen, nemlig det forbehold: man kan ikke forsikre sig mod helt usandsynlige ulykker. Det er undtagelser, der sjældent sker. Og hvis de forekommer, siges man overlegent: ”Det er undtagelsen, der bekræfter reglen”.

Det skal lyde beroligende. Men sæt jeg selv bliver undtagelsen! Den mulighed nager mig hvert minut. Sæt at jeg selv, selv

om jeg har modtaget livets store gave og muligheder, alligevel ender hjælpeløst alene, fordi jeg glemte, at alt hvad jeg var og blev til, skyldtes en helt anden magt. Ja, sæt at jeg glemte, at Gud altid bliver min sidste og eneste partner!

Med ét bliver det tydeligt, at livet ikke var min indsats eller mit produkt, men en storslået gave. Så råber jeg på hjælp fra en magt fra en helt, helt anden verden - en magt, der er højere og stærkere - den almægtige Gud, den Gud, jeg trods alt aldrig har glemt, den Gud, der blev menneske alene for at kæmpe for vores skyld mod døden og ødelæggelsen, og som døde og opstod for at føre dem, der følger Ham ind i sit evige rige.

Kan vi tro på det? Jamen, er det så svært? Livet igennem satte vi vores skæbne i pant hos dem, der elskede os, hvorfor så ikke her? Kunne det ikke tænkes, at Gud hjælper os ved på samme tid at velsigne os og chokere os - ligesom Peter?

Om lidt skal vi synge Grundtvigs salme Der sad en fisker så tankefuld, der næsten er for lystig og glad af en salme at være. Men med den salme mindedes Grundtvig, at han en forsommerdag på vej hjem til sin far for at blive hans hjælpepræst, blev grebet at mismod. Han troede, han kunne alt, men han dueede ikke som præst. Han oplevede sin fallit. Han gik ind i en skov ved vejen og knælede ned. Da talte Gud til ham i skoven: Frygt ikke! Og han rejste sig med nyt mod. Men hver gang i de næste 60 år, når han skulle prædike om Peters fiskedræt, huskede han sin oplevelse og så sig selv i den knælende Peter. Det klinger også igennem i den

store salme om det dejlige land, som vi også skal synge om lidt. Han glemte ikke, hvor han hentede sin trøst. Og det sted hos Gud er det samme for os:

For dig vil jeg knæle så dybt i mit ler,
at Gud mig kun ser.

Amen

Christian Thodberg
Århus Domkirke

Salmer: 739 - 446, 1-3 og 4-5 - 390 - 147 - 439/561 - 396

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk